

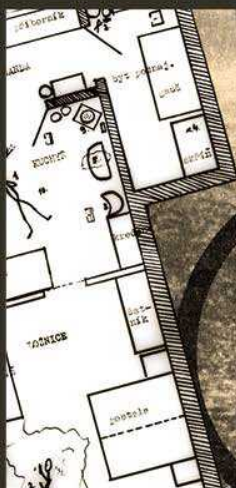

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Roman Cílek

... a vztáhl pak ruku na život bližního

**Deset hrdelních případů
z historie naší kriminalistiky**

Rozsudek nad vrahy Vörösmartyové.

Michalko k trestu smrti provazem. - Klepetář k doživotnímu žaláři a samozřejmě ku ztrátě doktorského diplomu. - Sikorský na 15 let těžkého žaláře.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

**... a vztáhl pak ruku
na život bližního**

Roman Cílek

... a vztáhl pak ruku na život bližního

**(Deset hrdelních případů z historie
naší kriminalistiky)**

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

Copyright © Roman Cílek, 2015

Photos and copy photos © archiv autora

Cover © Josef Kroupa, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2015

ISBN 978-80-7425-236-5

Obsah

Úvodem	9
Muž, kterému uloupili tvář	11
Trojúhelník a traverza.....	27
Jackův výlet do Čech	59
Tento způsob léta	95
Rodinné slavnosti paní Ireny	135
Jdi a zabíjej!	189
Noc lásky a temného stínu	225
Přípitek s vrahem	259
Svatební cesta bez zpáteční jízdenky	295
Zabiják ze Slavkovského lesa	323

aneb

PADESÁT LET SETKÁVÁNÍ SE ZLOČINEM

Skoro se mi tomu ani věřit nechce, ale je to tak.

V půli šedesátých let jsem se jako mladý novinář stal členem redakce časopisu Československý voják, která byla tehdy oázou relativní tvůrčí svobody a v níž působila řada významných osobností, od nichž bylo možno se učit. Autorsky jsem se tehdy zabýval hlavně novodobou historií, ale padlo vnitroredakční rozhodnutí, že budu kriminálním reportérem. A tak jsem se jím tedy stal. A vlastně svým způsobem napořád, i když ani historické téma jsem v průběhu těch pěti desetiletí nezanedbával. Kniha, kterou nyní pokorně předkládám před čtenářskou porotu, je výřezem toho, co jsem o zločinu a trestu tak či onak napsal.

Deset kapitol.

Deset výsostně pravdivých hrdelních případů seřazených do protisměrné časové osy: od devadesátých do dvacátých let minulého století.

Každý z nich vybízí k obecnějším úvahám.

Vždy to tak bylo, je a asi musí být: zobrazení temných stránek lidského chování pokaždé najde své příznivce i odpůrce. Ti druzí se ptají: Proč se bolestivě dotýkat ran? Ti první odpovídají: Protože poučený člověk se dokáže lépe bránit a znalost odvrácené tváře člověka je tedy vlastně krůčkem v zápolení o lepší podobu světa. Kdo má pravdu? Svým způsobem i ti první, i ti druzí. Záleží na úhlu pohledu.

— ... a vztáhl pak ruku na život bližního

A na citlivosti zpracování. A na rámcovém cíli, který si autor určí a zvolí tomu odpovídající a poučený přístup.

Zločin a trest – téma staré jako lidstvo samo.

Nikdo za ním bohužel nedokáže přidat tečku. Jen středník lze přičinit, a následnou poznámku: pokračování příště.

Roman Cílek

Muž, kterému uloupili tvář

(PÁTEK ŠESTADVACÁTÉHO ČERVENCE 1996, RÁNO)

Dvě stě deset kilometrů.

Pro zdatného a na rychlostní předpisy příliš nehledícího řidiče s kvalitním vozem záležitost zhruba na dvě hodiny svižné jízdy. Mnohostranný opavský podnikatel Vladan Pajer, který se čtyři dny předtím dožil pětadvaceti let, dobrým řidičem nesporně byl a měl auta rád, o čemž svědčilo také to, že jich v dané době firemně i soukromě vlastnil víc než tucet. A tak si jistě tuhle časnou ranní jízdu z Uhlířova na Opavsku do Pardubic dostatečně vychutnal. Tím spíš, že bylo léto, ideální počasí a suché silnice. A také tím spíš, když si cestou uvědomoval, že je to z motoristického hlediska i jaksi jízda na rozloučenou. Protože nejluxusnější kousek ze své jízdni stáje, přepychový Mercedes-Benz S 420 L (stříbrná metalíza, automatická převodovka, klimatizace, palubní počítač, vnitřní provedení v tmavé kůži, ovládací deska obložená mahagonem, radiomagnetofon a CD přehrávač – odhadní hodnota kolem dvou a půl milionu korun), jel pan Vladan Pajer s trochou nostalgické lítosti v srdci prodat.

Naštěstí – utěšoval se – výhodně prodat.

S platbou rovnou na dlaň a v amerických dolarech.

Do provozu jeho firem, v nichž se v poslední době leccos dost vážně zadrhlo, se mu hotové peníze náramně hodily, potřeboval je pro sebe, potřeboval je i pro nenasytné a stále víc dotírající bankovní instituce, kde měl četné úvěry, hodlal všechny ty řvouny a pochybovače trochu uchlácholit, vybruslit z nesnázi – a pak se do všeho s ještě větší vervou about. Kromě toho se chystal dokončit přestavbu

domu, který pro rodinu zakoupil nedaleko Opavy. Plánů měl prostě mnoho, takže čeho litovat: parádních bouráků si v budoucnu pořídí ještě nepočítaně.

Věřil tomu.

Věřil tomu snad i ve chvíli, kdy krátce před osmou hodinou za-bočil na parkoviště u hotelu Labe v Pardubicích: na místo schůzky s lidmi, jimž měl jeho báječný mercedes za pár hodin patřit.

Sešli se přesně a všichni.

Podstata obchodu se necelý týden předtím dohodla při předběžném jednání v Opavě. Jediný, ale nikoli nepřekonatelný zádrhel spočíval v tom, že kupujícím, který hodlal za vůz zaplatit požadovaných devadesát tisíc amerických dolarů, byl osmatřicetiletý Alexej Petrovič Antipov, Kazach, jenž se sice se svou čtyřiaadvacetiletou, nápadně krásnou družkou Margaritou, rovněž Kazaškou, legálně zdržoval v České republice, údajně tu působil jako podnikatel, prokazatelně měl k dispozici dost peněz, ale jeho původ přece jen nevbuzoval u Vladana Pajera přemnoho důvěry.

„Připomínali mi postavy z nějakého filmu,“ svěřil se jedné své zaměstnankyni, „ten chlapík jako kdyby se zrovna vracel z dobovačné války a tu nohatou holku s dlouhými zrzavými vlasy, která by nesporně stála za hřích, si vezl jako kořist...“

Jenže film je film a život zůstává životem.

A tak si Pajer určil podmínku.

„Vyhovoalo by mi, kdyby se ten vůz z mého vlastnictví úředně převedl tady na pana Marečka, který ostatně celou věc zprostředkoval. Později si můžete auťák mezi sebou dále čenžnout už beze mě,“ navrhl a dal najevo, že z tohoto požadavku nemíní ustoupit.

Kupujícím se to moc nelíbilo.

Ale kývl.

Především asi proto, že jedenatřicetiletý Ladislav Mareček z Pardubic byl jeho letitý známý, snad se dá říci, že dokonce i přítel,

poznali se už koncem osmdesátých let – a byl to opravdu také on, kdo se prostřednictvím svého bratrance z Hradce Králové náhodou dozvěděl o luxusním autě, jež je v Opavě na prodej. Řekl o tom svému kazašskému kamarádovi, který něco podobného sháněl. Alexeje Petroviče to zaujalo a brzy poté se i s družkou a Marečkem rozjel do Opavy, auto si uznale prohlédl, nad jeho cenou se sice na pozastavil, ale pak se poradil se svou jiskřivou milou, která se do mercedesu na první pohled zamilovala, a nebylo asi vyhnutí: furiantsky sdělil, že tedy vůz bere a souhlasí i se vším, co se navrhuje. Domluvili si potom s Pajerem termín pátečního setkání v Pardubicích a zdálo se, že zdárnému dokončení obchodu nemůže nic zabránit.

Teď tedy nadešel finální okamžik.

Vladan Pajer přivezl z Opavy doklad o tamním odhlášení vozidla s uvedením jména a adresy nového držitele Ladislava Marečka a datem z předchozího dne, přímo na parkovišti zkontrolovali kupující i další doklady k vozu. Vše bylo v pořádku a nic nebránilo dalším krokům. Antipovovu družku Margaritu – říkal jí Rito, postavili už předtím do fronty na dopravním inspektorátu, aby v početném zástupu žadatelů o úřední výkon „držela místo“, Marečkovi svěřil Pajer klíče a doklady od mercedesu a oba hlavní aktéři transakce odjeli volvem do pronajatého Antipovova bytu v pardubické ulici Na Drážce, aby tam Pajer mohl v klidu a stranou od nežádoucích pohledů převzít peníze.

Tedy žádné problémy...?

Ani náznak, sebemenší stín pochybností...?

Lze se jen bez jakékoli záruky domýšlet, co si v té chvíli Vladan Pajer skutečně myslel, ale leccos o tom napovídají výpovědi svědků.

Manželka: „Sdělil mi, že auto prodává snad nějakým Čečencům. Nelíbilo se mi to a otevřeně jsem mu řekla, že je snad blázen, pokud jim věří, odpověděl, že se všestranně pojistil a za obchod mu ručí jakýsi Čech, s nímž se dobře zná. Když poté už těsně před odjezdem

hovořil o prodeji auta, ke kterému měl zvláštní majetnický vztah, skoro plakal a přesvědčoval mě, abych jela s ním. Myslela jsem si, že mi tím v souvislosti s určitými problémy v našem manželství hraje na city, a protože jsem také neměla kam dát dceru, jeho návrh jsem odmítla. Pro případ, že by se s ním něco stalo, dal mi Vladan jména dvou právníků, kteří by mi pomohli. Dále říkal, že získané dolary za auto chce ještě v pátek uložit v bance v Opavě, vrátí se prý z Čech taxíkem. Slíbil, že pak pro mě a dceru přijede a pojedeme někam na víkend...“

Pajerova opavská sekretářka: „V pátek jsem přišla do práce v 8.02 hodin a paní na ústředně mi vyřídila, abych ihned volala šéfa na jeho mobilní telefon. Oznámil mi, že v Pardubicích prodává auto a kupci že chtějí, aby s nimi šel do nějakého bytu, z čehož má prý trochu obavy. Zeptala jsem se ho, zda by to nešlo zařídit jinak, ale řekl, že prý stačí, když mu budu každých pět minut na mobil volat a on mi pak také pro jistotu řekne přesnou adresu bytu, kde se nachází. Asi dvakrát jsem mu podle tohoto pokynu volala. Adresu mi nesdělil a dal najevo, že už mohu být zcela klidná. Projednávali jsme i to, že mu některá obchodní jednání smluvím na týž den odpoledne, kdy se taxíkem vrátí z Pardubic do Opavy. Protože už neprojevoval naprosto žádné obavy, zeptala jsem se, jestli se nemám příště ozvat třeba až za deset minut. Souhlasil s tím. Znovu jsem tedy volala přibližně v 8.25 hodin, ten čas jsem si přesně zaznamenala, ale to již telefon nebral. A ani potom...“

(PÁTEK ŠESTADVACÁTÉHO ČERVENCE 1996, ZBYTEK DNE)

„Tak co?“ zeptali se.

„Hotovo.“

Alexej Petrovič Antipov přijel kolem desáté hodiny dopolední na dopravní inspektorát a oznámil Margaritě a Marečkovi, že je celá

věc ke spokojenosti obou stran vyřízena, Pajer si prý vzal peníze, u hotelu Labe najmul taxikáře a okamžitě s ním odjel na severní Moravu, protože spěchal na nějaké jednání. Ani jednoho z těch dvou to nezarazilo, protože před Marečkem dával Pajer svou časovou tíseň najevo hned ráno po příjezdu, zatímco Margarita se s mužem z Opavy toho dne vůbec nesetkala, protože celou tu dobu „držela místo“ ve frontě na inspektorátu.

Proč by se tedy něčemu divili...?

„Skutečně jsem také nic mimořádného na Antipovovi nezpozoroval,“ svědčil později k těmto okamžikům Ladislav Mareček, „zvláštní bylo snad jen to, že nedlouho poté, co se za námi dostavil, Alex znenadání řekl, že si musí ještě cosi vyřídit, odjel svým volvem a vrátil se zhruba za tři čtvrtě hodiny. O tom, kde byl a co dělal, se nezmínil a Rita ani já jsme se nevyptávali, protože něco takového nebylo mezi námi ve vztahu k Alexejovi zvykem.“

(Brzy se ho však na to zeptají jiní a Antipov bude muset odpovédět: povšiml si, že na vnitřní straně pravé nohavice kalhot má stopy krve a jel se tedy do ulice Na Drážce převléknout.)

Převod auta se mezitím dokončil a došlo i k připevnění úředně přidělené espézetky.

Na velké oslavy nebyl čas.

Ve třech narychlo poobědvali v Marečkových bytě v Sezemické ulici a Ritu odvezli do obchodního domu Tesco, kde jí začínala odpolední služba prodavačky v oddělení potravin. Mužští se vzápětí vydali získaný auták trochu projet, zkusili vůz ve městě i na volné silnici, na závěr se zastavili v příměstské restauraci Eldorado a chvíli tam poseděli. Alkohol prý však pro jistotu nepili. Před třetí odpolední zavezl Antipov svého přítele domů, odstavil mercedes a po chvíli si vzal volvo, které střídavě používaly obě dvojice, ale nejčastěji s ním jezdila Margarita.

„Potřebuji si teď zajet do Prahy,“ oznámil Antipov, „ale je to jen na skok, brzy se vrátím, a pokud to stihnu, Ritu pak večer u obchodáku vyzvednu.“

„Mohl bych jet s tebou,“ navrhl mu Mareček, kterého u Antipova máloco překvapovalo, „manželka bude v kadeřnictví až do noci a já mám čas...“

„Ne,“ odmítl tentokrát Alexej Petrovič a vzal si klíče od vozu, „to je záležitost jen pro mne.“

Hovořil pravdu a Ladislav Mareček jistě později, až se onu pravdu dozví, nezalituje, že byl se svým návrhem odmítnut: většina toho, co nyní Antipov hodlal učinit, nebyla práce pro každého.

Vrátil se až kolem desáté.

Margaritě se to příliš nelíbilo, protože nedodržel slib, že ji po šichtě odveze, a ona musela s velkým pátečním nákupem přijet taxíkem. Ale nehádali se. Prý ne. Alexej pak požádal Marečka, zda by v sobotu, v neděli a možná i ještě pár dalších dnů nemohli s Ritou přebývat zase tady u nich, vlastně tu byli od počátku oficiálně hlášeni, protože pronajatý byt v ulici Na Drážce měli s majitelem domu dohodnutý jen tak dočasně a s platbou jaksi z ručky do ručky.

„Proč ne,“ přikývl Mareček. „Stejně jedeme na víkend ke známým do jižních Čech.“

„Díky,“ řekl Alexej Petrovič, „pak spolu vyrovnáme i slíbenou provizi za dohození toho mercedesu.“

„To nespěchá,“ mávl rukou jeho přítel.

Nespěchalo to – leč počítalo se s tím.

Šli si lehnout před půlnocí, Mareček do ložnice, kde v polospánku očekával příchod manželky, která se dostavila až kolem půlnoci, protože v hotelovém kadeřnictví zavírali v jedenáct a pak bylo třeba ještě uklidit. Alexej a Rita se jako obvykle uchýlili do obývacího pokoje. „I tahle noc z pátku na sobotu,“ vypoví Margarita o několik dnů později, „proběhla mezi námi jako každá jiná.“

Nenašel se nikdo, kdo by se netaktně zeptal, co přesně tím myslí.

(SOBOTA SEDMADVACÁTÉHO ČERVENCE 1996)

Pokud bychom cítili potřebu dění toho dne charakterizovat co nejstručněji, stačilo by na to šest slov rozložených do dvou vět:

Někdo byl postrádán.

Něco se našlo.

Tím „někým“ byl podnikatel Vladan Pajer. Poptávala se po něm jeho manželka: „Volala jsem mu na mobil skoro nepřetržitě, také jsem se spojila s jeho bratrem, který mi řekl, že Vladan asi auto dobře prodal a teď si chce někde den či dva odpočinout, protože v poslední době toho na něho bylo moc a neměl nervy v pořádku.“ Sháněla ho také jeho sekretářka: „Ještě nikdy se nestalo, že by se šéf takhle nadlouho odmlčel.“ Zneklidnil se i Jan Vedral, Marečkův královéhradecký bratranec a někdejší Pajerův spolužák, který v dobré víře prodej mercedesu svým upozorněním spoluzprostředkoval: „Začínalo se mi to nelíbit.“ Všichni však shodně doufali, že tečku za záhadou přičiní konec víkendu, třeba se Vladan prostě někde jen zasekl, s někým se jako chlap seznámil, naordinoval si neplánovanou a o to přitažlivější pauzu. Rozhodne tedy pondělní ráno, na které měl Pajer domluvena neodkladná jednání na Ostravsku.

A teď k onomu „něco“.

Zneklidnění přišlo hned ráno.

Krátce po 9. hodině zavolali na tísňovou linku dva muži a dalo se poznat, že jim to, co se stalo, pokazilo jejich sobotní rybářské touhy. Jen pár kilometrů od Pardubic, na houštinami zarostlém levém břehu Labe poblíž počáplického mostu, našli ti dva pohozenou modrou tašku značky Adidas. Nahlédli dovnitř a připomínalo to tradiční skládačku stále menších a menších staroruských matřjošek: černý igelitový pytel, v něm modrý igelitový pytel, pak další modrý obal a uvnitř něco, co vzdáleně připomínalo oddělené části značně zdevastovaného lidského těla.

Sobota pro ně tím okamžikem skončila.

Po předběžném zajištění místa nálezu vyjela k Labi narychlo sestavená skupina okresního úřadu vyšetřování. Zdokumentovali, co se dalo, poohlédli se i v okolí. Nikoli bezvýsledně: o pouhé čtyři kroky dál ležel ve strmém břehu zánovní kuchyňský nůž finské výroby s nápisem FISKARS, nůž velmi masivní – čepel byla u kořene, tedy u rukojeti, široká pětáctýřicet milimetrů.

Že by vražedný nástroj...?

Prvoraději se ovšem musela zodpovědět řádově vyšší otázka: Bylo to, co se nacházelo v modré značkové tašce, skutečně pozůstatkem člověka?

Ještě než na patologickém oddělení nemocnice v Pardubicích došli k závěru, přišla odpolední zpráva z labské vodní elektrárny v Srnojedech. Z česel betonového vtoku vylovil místní jezný kufr černé barvy. Otevřel víko a dál jako kdybychom to už znali: černý igelitový pytel, pak modrý igelitový pytel, potom zase černý – a v něm dvě části jednoznačně lidských, jednoznačně mužských, značně ochlupených dolních končetin.

Pochybnosti zmizely: vražda...!

Poplach vypukl naplno, protože bylo jasné, že teprve po dalších nálezech bude možné pokusit se o identifikaci oběti. Začala pátrací akce za účasti desítek policistů, pomohli i vojáci, do okolí Labe vyrazili cvičení hafani se svými psůvody, vzlétl průzkumný vrtulník.

Nic z toho nepřineslo úspěch.

Mužské torzo z Labe a jeho břehu zůstávalo nepojmenovaným torzem. Zatím.

(NEDĚLE OSMADVACÁTÉHO ČERVENCE 1996)

Božím desaterem přikázaný klídek...?

Leckde ano.

Zcela určitě u Marečků: trávili vydařený víkend u přátel kdesi na Tábořsku a o tom, že se v Pardubicích stala nějaká tragédie, neměli

zřejmě ani tušení. Od průměrného životního stylu ve volném čase se ostatně neodchýlili ani Alexej Petrovič s Margaritou. „Pobývali jsme v Marečkových bytě, jeli jsme mercedesem také někam na výlet, ale nepamatuji se, kam přesně to bylo. Nezdálo se mi, že by můj druh byl v těch dnech abnormálně nervózní, spíš mně naopak připadal neklidný ještě před koupí toho vozu, protože šlo o velké peníze. Pak jako kdyby to z něho najednou spadlo,“ svěří se Margarita o něco později do svědeckého protokolu a dodá: „Na druhé straně musím k tomu ale říci, že Alexej není člověk, na kterém by se daly poznat jeho pocity.“

A u policie?

Tam se o klídku mluvit nedalo.

Pokračovalo horečné hledání kolem Labe a leckde v okolí, protože zkušenost říká, že pachatel podobných činů se většinou zbavuje všech částí těla přibližně shodným způsobem a v nevelkém prostorovém okruhu. Ale to už se na kriminálku křížově sbíhaly také jiné informace a padlo dokonce i jméno muže, který by mohl být totožný s obětí. Se sdělením zásadního významu přispěl především Marečkův bratranec a Pajerův kamarád Jan Vedral z Hradce Králové:

„Když mi v neděli dopoledne z Opavy volala Pajerova kolegyně s tím, že o Vladanovi nikdo neví už od pátku, kdy odjel do Pardubic kvůli prodeji toho svého mercedesu, pojal jsem podezření, že mohlo dojít ke spáchání trestného činu. Protože jsem o chystané transakci s autem něco věděl a sám jsem pracovníkem policie, zavola jsem operačnímu důstojníkovi do Pardubic a sdělil mu svůj dojem. Vzápětí se mi ozvala tamní kriminální služba. Požádali mě, abych se pokusil ve svých věcech najít třeba i starší Pajerovu fotografii a poslali pro mne auto...“

Kruh se začal stahovat.

Ten, o něhož šlo, to ještě nevěděl. Dokonce uspořádal na závěr neděle rozmarný „bublínkový večer“ – snad jako kdyby tušil, že něco podobného mu bude nادلouho chybět. Ladislav Mareček: „Když

jsme s manželkou přijeli z jižních Čech, vzal si Alexej volvo s tím, že jede pro šampaňské. Přijel asi za hodinu a dovezl dvě lahve, které vypili ve třech, protože já s nimi sice seděl, ale vzhledem ke svým předchozím problémům s alkoholem plně abstinuji. Později mne poslali ještě pro dvě bohemky. Šel jsem spát kolem jedenácté, oni zůstávali vzhůru déle, ale nemyslím si, že by byl někdo z nich zcela opilý. Spíš měli po šampaňském jen dobrou náladu.“

(PONDĚLÍ DEVĚTADVACÁTÉHO ČERVENCE 1996)

Zbývalo jen málo do chvíle, kdy past sklapne.

Deset minut po 11. hodině dopolední se zaprotokolovala identifikační výpověď svědka Jana Vedrala: „Znám Vladana Pajera přes deset let. Poznali jsme se na průmyslové škole v Hranicích na Moravě, sedávali jsme v jedné lavici a bydleli na stejném internátním pokoji. Naše vztahy jsme udržovali také v pozdější době a čas od času jsme se i s rodinami setkávali. V létě 1995 jsme společně navštívili safari ve Dvoře Králové nad Labem a Vladan tam přijel svým luxusním mercedesem. Tento vůz mne natolik zaujal, že jsem se o něm zmínil svému bratranci Marečkovi, což později zprostředkovaně vedlo k zájmu o prodej auta panu Antipovovi... Vladan Pajer byl vysoký asi 180 centimetrů, vážil 90 kilogramů a atletickou postavu si udržoval posilováním. Vlasy měl hnědé, rovné, normálního stříhu. Pozoruhodné na něm bylo mimořádně silné ochlupení celého těla, měl chlupaté i nártý a prsty na nohou a rovněž prsty a hřbety rukou... Dnes mi bylo na patologickém oddělení nemocnice v Pardubicích ukázáno torzo lidského těla, to jest části stehen a část pánve s přirozením. Neobjevil jsem tu sice žádné individuální znaky, ale podle tvaru, síly stehen a ochlupení jsem přesvědčen, že se jedná o torzo těla Vladana Pajera...“

Zhruba o půl hodiny později:

Proti svižně jedoucímu vozu Mercedes-Benz S 420 L se zvedl policejní stavěcí terč. Stalo se tak v Pardubicích na křižovatce ulic